

enes om en større og vidtgribende Forandring af navnlig den øverste Medicinalstyrelses Indretning her i Landet. Jeg foresætter nemlig, at det ingenlunde vil blive saa let at blive enig om den Ting og gennemføre dertil sigtende Foranstaltninger i Rigsdagen. Vel er det saa, at Spørgsmaalet har været Gjenstand for Overveielse i mange Aar, maatte endogaa i mere end 30 Aar, som den ærede Taler bemærkede, men det er ligesaa vist, at Anstuelserne om, hvorledes Ordningen rettest bør være, have forandret sig en Del i disse 30 Aar, og jeg tror derfor ikke, det vil blive saa ganske let at blive enig i den Henseende først mellem de Sagkyndige og senere, naar Sagen kommer for i Rigsdagen, da mellem Thingene. Foreløbig vil jeg blot bemærke, at enhver saadan Ordning naturligvis vil komme til at koste en Del Mere, end den nuværende koster. Hvad de to Henstillinger angaar, som særlig bleve fremhævede, skal jeg bemærke for den Dels Bedkommende, som nærmest vedrørte mig, at jeg skal overveie det Spørgsmaal nærmere; men det er mig ikke muligt i Dag at udtale nogen Mening om, hvorvidt noget Saadant kan lade sig gjøre uden at komme i Strid med de Kompetenceforhold, som haade Hensynet til Sundhedskollegiet og Physiци nødvendigvis maa kræve. En Bemærkning vil jeg endnu gjøre med Hensyn til Sundhedskollegiets Sammensætning, og det er, at der for Tiden i Sundhedskollegiet sidder een ikke kjøbenhavnst Læge, en Landlæge, nemlig Distriktslægen i Lyngby. Men at knytte fjernboende Provindslæger til Sundhedskollegiet som virkelig aktive Medlemmer af det, tror jeg ikke lader sig gjøre; det vil vistnok blive umuligt for disse Mennesker at overkomme det; thi det er ingenlunde her Tilfældet, at Sundhedskollegiets Sager i Antal ere ubetydelige, de ere nu for Diebliffet løbne op til ca. 700 om Aaret, og derfor vilde det kræve et temmelig stadigt Samkvem med de Andre, naar disse Mænd virkelig skulde være aktive og ligestillede Medlemmer af Sundhedskollegiet. Forresten er det jo bekjendt nok, at dette Spørgsmaal, Provindslægerne Begjæring om at blive repræsenterede i Sundhedskollegiet, er en af de store Banfælgeligheder, som der frembyder sig ved Ordningen af denne Sag.

Olsen: Jeg skal først tillade mig at bevidne det høitærede Finantsudvalg min fulde Paastjønneelse, fordi det har stillet sig saa villig over for Bevillinger til Færøerne, som bleve negtede i det andet Thing. Jeg kunde for saa vidt indskrænke mig til blot at tiltræde, hvad de høitærede Ministre har udtalt

om disse Bevillinger, men hvis det maatte kunne bidrage Noget til, at det ærede Mindretal i Finantsudvalget vilde stille sig lidt villigere over for de saaledes negtede Bevillinger, skal jeg oplyse, at Skolevæsenet paa Færøerne og navnlig Skolebygningerne nærme sig temmelig meget deres Afslutning. Der er saaledes i det Syssel, jeg bor i, næppe Tale om at bygge, i alt Fald ikke i den nærmeste Fremtid, mere end een Skolestue til, ligesom jeg heller ikke tror, at der i den nærmeste Tid vil blive Tale om at ansætte nogen Lærer, undtagen det da skulde være en Hjælpe-lærer, og ligeledes forholder det sig, saa vidt jeg kan skjønne, i de øvrige Steder paa Færøerne. Der vil maatte fremkomme Begjæring om nogle saa Bevillinger til nogle Skolestuer og til en enkelt Skolestue med Lærerbolig ved. Jeg skal ogsaa fuldstændig tiltræde, hvad den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet udtalte. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor man nu pludselig vil negte Bevillinger til Skolevæsenet, siden man fra første Færd af viste sig meget imødekommende. Der har været Tale om at forlange andre Oplysninger end dem, der ere fremkomne med Sagen, da man forlangte Bevillingen. Men hvad den Frygt angaar, som det ærede Mindretal nærer med Hensyn til at give de 5,000 Kr. som rentefrit Laan i Anledning af den opførte Lægebolig i Vestmanhavn, da kan jeg gjentage, hvad jeg sagde ved 1ste Behandling af Finantsloven, nemlig min Forundring over, hvorledes man kan blive saa bang for at give et rentefrit Laan paa 5,000 Kr. til Færøerne, naar man ikke generer sig for at give 30,000 Kr. som Laan til f. Ex. Udbebring af Fisterihavne for det øvrige Land. Man maa huske paa, og jeg vil paa det Bestemteste hævde det, at Færøerne udgjøre et Amt i Kongeriget, og vi have Krav paa de samme Rettigheder, som de andre Amtet i Kongeriget have. Jeg skal med Hensyn til Lægeboligerne paa Færøerne give en lille Oplysning, som maatte kan være af Interesse for nogle af Thingets Medlemmer, om den første Lægebolig, som er bygget i den senere Tid — tidligere havde vi kun een i Thorshavn — nemlig paa Suderøen. Den blev opført saa vidt jeg husker i 1852 og paa Statens Regning uden at der var Tale om, at Kommunen skulde give 1 Ore til denne Lægebolig. Senere hen, da man er kommen ind i andre Forhold eller hvad jeg skal kalde det, har man ment, det var for meget, rimeligvis, at give Færøerne en Lægebolig til af Statskassen, og derfor fordrede man, da Bevillingen i 1870—71, hvis jeg ikke husker feil, til, at der skulde ansættes en Læge paa Nordøerne, saa for, at Distriktet saa skulde opføre Læge-